

Весела Люцканова

Пратеник

Ние ги чакахме.

Те идваха срещу нас, без да ни забелязват. Бяха високи и слаби, на фона на тъмното небе грееха с топъл блясък. Трудно вървяха, навярно нашата гравитация беше значително по-голяма от тяхната. От мига, в който пренеслото ги през пространствата тяло стъпи на планетата ни, ние ги заобиколихме с внимание. Включихме всички наблюдателни системи. И всички сигнали за тревога. А после се струпахме около тях в кръг с почтителен диаметър. Доведоха ни вълнението и любопитството. И още – чувството ни за предпазливост. Защото... нашите уреди за първи път се държаха необичайно.

Трите фигури вървяха предпазливо една след друга. Бавно. Много бавно. Първата се навеждаше непрекъснато. И взимаше нещо от пръстта.

– Филип – казваше тя, – тук... минерали... количества... ръката... злато... нали?

Втората фигура с мъка прекрочваше до първата, навеждаше се над ръката ѝ и не отговаряше, но в екраните на нашите анализатори, които все още се колебаеха при връзката между думите, ние виждахме съвсем ясно мълчанието ѝ.

Тя крачи сама по планетата. Прегръща третата фигура. И двете тръгват прегърнати, ровят в пръстта и пренасят на едно и също място късове от този никому ненужен тук метал. А после пристигат и други като тях, еднакви на ръст, еднакво облечени, прибират натрупаното, някои отлитат с тялото, с което са пристигнали, други остават и втората фигура им отмерва пространства от нашата планета, очертава ги, оголва ги от храсти и дървета, а купчината от никому ненужния тук метал расте, расте, расте. Втората фигура потрива доволно ръцете си.

Странно! Третата фигура, която изпълваше въображението на втората, се отличаваше от първите две. Тя бе по-дребна и движенията ѝ, тежки и тромави, ни причиняваха болка. Като че ли преодоляваше с най-голяма мъка привличането. За нея още не знаехме нищо. Гледаше високо над нас, без да мисли, екраните мълчаха, в тях всичко трептеше, разискряха се цветове, пламтяха жълти и оранжеви тонове. А крачките ѝ ставаха все по-бавни.

– Уморих се – прозвуча гласът ѝ и в един от екраните ние я видяхме излегнала се и затворила очи. – Трябва... пазя... дете...

Тя люлее едно малко същество в ръцете си, навежда се над него, гали го. И още една фигура се навежда над него – първата. Те летят обратно към една далечна планета, детето вече се учи да говори, детето се

учи да ходи, детето се запознава бързо с уредите във вътрешността на кабините и става все по-високо, а далечната планета идва все по-близо и изпълва екрана с мекото си синьо сияние.

Тук анализаторите ни заиграха от вълнението ѝ, то все още нямаше думи, избухваха червени зигзаги, езиците им се колебаеха дълго между двете крайни положения докато полека се успокоят в златистото синьо.

Първата фигура спря. И се обърна към втората:

– Филип... с Дорис, Аз... продължа. Планетата изглежда безлюдна... храсти... минерали. Дори низши... на живот не... забелязват. Никакъв разум... странно? А гравитацията е ужасна. Ако имаше живя същества, те биха били сплескани към земята... Взема, колкото мога повече проби, и... връщаме. Загубихме тук сто тридесет и три часа.

– Уредите ни се справяха все по-успешно.

„Звездни“ – записаха те и мисълта на Филип. „И защо да сме ги загубили? Тук може да се живее. А не е ли и това наша цел, да го разселим красивото човечество и между звездите?“ И изведнаж гласът заговори:

– Ние с Дорис ще се върнем в звездолета. Тя не е добре. Не се отдавачай много, Робърт. Според инструкцията трябва да бъда и с двама ви. Едновременно...

И тук анализаторите ни като че ли се разстроиха. Ние млчахме и гледахме ужасени. Не можеше да бъде вярно: Някъде и в нещо те грешаха. Гласът на Филип бе загрижен, и думите му бяха загрижени, а зад тях се криеше заплаха. Не, анализаторите грешаха. Филип спокойно прихвана Дорис и двамата се отдалечиха. Дорис се обръщаше непрекъснато назад,

„Страх ме е. Не ме оставяй, Робърт!“ – молеше тя, екраните ни тъмнееха и пулсираха, ние виждахме в тях бягащата сянка на Дорис и настигащата я сянка на Филип, който вдигаше ръка над нея.

А нямаше нищо такова. Те вървяха бавно и мислите на Дорис не достигаха до Робърт. Той продължаваше да взима проби, спокоен и унесен в работата си. Само ние улавяхме нейния млчалив вик за помощ. А може би просто нямаше вик?! И нашите анализатори грешаха за втори път? Изключено!

Двамата влязоха в звездолета. Щеше ли да се случи онова, което вече видяхме в екраните на млчанието? Да... „Моя си!“ – пропя тържествуващо мисълта на Филип. Той свали бавно прозрачната обвивка от главата си и ние видяхме съвсем ясно лицето му. То се усмихваше. Дорис се отпусна. „Спи ми се“ – заспиваше всичко в нея. Тя също бе свалила

прозрачната обвивка от главата си. Нейното лице ни порази. Спогледахме се.

– Филип – каза тя, – не биваше да оставяш сам Робърт. Инструкцията нарежда да се движим поне по двама. Върни се! Не бива да му се случва нищо...

„А може би точно това иска той!“ – блесна като светкавица мисълта на Дорис и тя се изправи. Включи някакъв техен екран в стената и бясно завъртя копчетата му. Колко несъвършено беше всичко тук! И все пак стройната фигура на Робърт се появи. Нищо не го заплашваше. Той се навеждаше към пръстта и се изправяше, вървеше все напред, навеждаше се и се изправяше.

– Не ти ли се струва – зашептя тя изведнаж, – не ти ли се струва, че тези храсти се движат около него! Погледни!

Филип се изправи зад гърба ѝ. Сигналът за тревога бе стигнал до всеки. И в екрана се движеше само Робърт.

– Така ти се е сторило, Дорис – засмя се той. – по-добре легни да поспиш. Нервите ти не издържат.

Дорис наистина беше много уморена. Реакциите ѝ бяха забавени, мислите ѝ течаха забавени, но тя не искаше да спи. Следеше фигурата на Робърт. В екраните ни се появиха тъмни точки, които поглъщаха светлината им, нарастваха бързо, трептяха и се разливаха. Дорис трепереше от страх. А Филип влизаше от помещение в помещение, даваше нареждания на някакви метални тежки същества, които мислеха самостоятелно, но изпълняваха безпрекословна заповедите му. Едно от тях подаде на Дорис непозната течност и тя я изпи, друго искаше да излезе и да тръгне след Робърт, но Филип го изпревари. Вмъкна се бързо в една от кабините за управление и всички тези тежки и послушни същества спряха изведнаж неподвижни. И без мисъл. Само Дорис дишаше в съня си.

От голямото тяло, пропътувало пространствата на Космоса, изскочи друго, по-малко. Филип насочи движението му, застанал над екран, в който наблюдаваше Робърт. Мислите му не стигаха до него и не го предупреждаваха. Какво несъвършенство! А ние нямахме право да се намесваме в техните работи. Ние чакахме. Достойни ли бяха те за нас? Всеки един от тези тримата даваше различен отговор. И това ни объркваше невероятно. Техните странни отношения невероятно ни объркваха. Но как да изпуснем този единствен случай на контакт за толкова безкрайно дълго време?

Тялото се спускаше безшумно след Робърт. Може би Филип

изпълняваше тяхната инструкция? Робърт го видя и не изпита никакво безпокойство. Едва в последния миг преди да бъде притиснат към пръстта, анализаторите ни хванаха изненадата му. „Филип е обезумял! Не е възможно...“

Ние видяхме в екраните си складираните проби, едно малко същество, обгърнало с ръце раменете на Робърт, далечната и синя планета. И изведнъж всичко угасна. Филип слезе, за да се увери в смъртта. Неговите екрани пламтяха ярко, насечени от златни и сребърни танцуващи линии. Той вече прегръщаше Дорис, той прегръщаше вече и планетата ни и тя се люлееше смешно малка в ръцете му. За него всичко бе възможно! Той се върна в тялото, пренесло ги през пространствата, и се зае с нещо, което не разбрахме изведнаж. Докато не видяхме отново мислите му. Наведен над спящата Дорис, мечтаеше за една нова цивилизация, която започва от него. Пръстта се покри с непозната растителност. До нея Филип издигна своя дом. Около него заподскачаха различни по големина същества, бъдещите Филиповци. Дорис ги викаше с различните им имена. Те растяха удивително бързо във въображението на Филип. А звездолетът се отправи без тях към същата онази синя планета, с която се срещнахме вече и в мислите на Робърт, и в мислите на Дорис. После той доведе други като тях. Домовете станаха много, а Филип, да, Филип им заповядваше.

Дорис се събуждаше бавно. Тя очакваше да види над себе си Робърт и отваряше бавно и с удоволствие очи, но се сблъска с властното и променено лице на Филип. И с ръцете на Филип, които се плъзнаха по тялото ѝ с някакво настървение.

– Къде е Робърт? – изкрещя тя, а вече разбираше, че Робърт е мъртъв и че го е убил Филип, винаги се бе страхувала точно от това, след като бяха останали само тримата. Екраните ни искряха и пукаха. Дорис не знаеше, че е в опасност. Или не, не беше в опасност, ако се подчини на желанията му. Ние видяхме как пламъкът на омразата се превърна в жар, а над нея легна спокойната пепел. Филип ще стъпи върху нея. Дорис ще дочака този миг. Тя прие за естествена смъртта на Робърт и плака за него в прегръдките на Филип. Беше много сложно, за да можем да го разберем. Щяхме да анализираме по-късно при взимане на решенията. Трябваше да чакаме. И ние чакахме. Слушахме анализаторите си и чакахме.

– А сега? – питаше Дорис и си спомни всеки един от загиналите. Бяха тръгнали единайсет. – Останахме съвсем сами в Космоса.

„Сами!“ – чукаше мисълта ѝ и екраните ни се пълнеха с мрак.

„Сами.“

Тя плака дълго в прегръдките на Филип. А Филип я милваше дълго и от върховете на пръстите му изтичаха искри. Душата му пееше.

Ние решихме да чакаме.

Нямахме избор.

Филип обикаляше планетата ни. Опознаваше я. Тя бе твърде голяма, за да може да я обиколи. И да я опознае изведнаж. Той потриваше доволен ръце и си говореше сам:

– Колко минах днес? Десет хиляди крачки на изток, десет хиляди крачки на юг, десет хиляди квадратни метра са това, по сто тридесет и пет единия...

Той потъваше в някакви свои изчисления. И анализаторите ни записваха с километри нишки, които ние по-късно прослушвахме отново.

– Кога ще тръгваме? – питаше Дорис.

Тя не се разделяше с малкия си лъчев пистолет. Пълната им самота на планетата я плашеше. Тя чакаше с нетърпение мига на тръгването. Бе го преживяла няколко пъти във въображението си. Вървяха все заедно, а бяха на километри един от друг. И Филип не бързаше да ѝ разкрие намеренията си.

„Жени! – мислеше той. – Как само забравят! Нито веднаж не споме-на името на Робърт. А нашите уреди го улавяха непрекъснато и трептя-ха така силно, като че ли всеки миг ще изгорят от високото напрежение.“

Той се вглеждаше внимателно в лицето ѝ и не откриваше нищо зад усмивката ѝ. Какво несъвършенство!

Най-после Филип хареса мястото за своя град (точно над един от нашите), спря, погледна тържествувашо Дорис.

– Тук ще бъде – каза.

Анализаторите ни нарисоваха неговата представа за града. Ние се ужасихме от разчистените площадки и от високите здания, от въздушните и надземни автостради, от безумното движение на колите във всички посоки, от цялата лудница от тези еднакви и алчни същества, които рушаха природата ни. Ние я бяхме пазили непроменена безкрайно дълго. За да я пазим и сега непроменена. И винаги.

– Кое ще бъде тук? – чакаше Дорис отговора му.

Той ѝ разказа за този свой град. За първи път бе искрен. Думите покриха точно мислите му. А тя се усмихваше все по-широко и кимаше одобрително с глава, но се изостряше вътре в себе си и изведнаж се видя да остарява до него съвсем сама с децата си. Настръхна.

И с нашите уреди се случи нещо страшно, те притъмняха, разтресоха се от гръм, разсякоха ги светкавици, заваля убийствен едър град, а виенето в тях бе нетърпимо.

Пистолетът намери сърцето на Филип. Той рухна на земята, разтвори широко ръце, сякаш искаше да прегърне цялата ни планета и да я отнесе със себе си. Лицето му изглеждаше щастливо. Дорис хукна към тялото, което ги доведе тук. Тя си отиваше. Отиваше си! А ние все още чакахме. Екраните ни все още тъмнееха без капчица светлина. Мрак. Хаос. Дорис се вмъкна в кабината и в едното ъгълче на екрана се проясни. Пое си дъх, поседя в креслото няколко минути със затворени очи. Проясни се съвсем и пред нас изплува далечната синя планета, към която Дорис се връщаше.

Тя зададе на автопилота обратния курс. Включи и зачака.

Нищо.

Провери отново курса, но дълги нервни потръпвания убодоха анализаторите ни. Бавно, внимателно тя включи още веднаж.

Нищо.

Ръцете ѝ вече се тресяха. Синята планета изчезна изведнаж от съзнанието ѝ. Тя се отпусна назад. Опита се да събере мислите си, но те се бяха разбягали и само една пулсираше в нея: край... край! Никога няма да се върне, няма да роди детето си. Това ѝ даде сила, тя се изопна цялата. Много бавно, много внимателно и много предпазливо включи още веднаж.

Нищо.

Хвърли се към автопилота и ръцете ѝ се вмъкнаха в него. Затърсиха. За да я направи своя пленница, Филип бе измъкнал най-важното: кристала с програмите. Навярно бе в тялото му.

Като луда хукна навън. Но ние вече бяхме прибрали мъртвия Филип, както прибрахме и Робърт. Дорис не можеше да го намери. Дорис не можеше да замине.

Тя стоеше неподвижна на мястото, където бе застреляла Филип. Бе хванала с ръце главата си, опитваше се да осъзнае случилото се, да намери логичната му връзка. Но без нас връзка не се получаваше. Край... край... край...

Не е край, Дорис! Начало е!

До всеки от нас беше достигнало съобщението. Ние бяхме чакали твърде дълго. Повече не беше нужно.

И започнахме да приближаваме. Изоставихме анализаторите и приближавахме. Бавно. От всички страни. В кръг. Тя гледеше навътре в

себе си. И изведнаж ни видя.

Всичко стана много бързо. Коленете ѝ се подгънаха. Дорис се свлече тихо. И тихо каза:

– Робърт...

Бе използвала отново своя пистолет. Защо? Защо? – питахме се ние. И се споглеждахме. Не беше ли тя подготвена за такава среща? И толкова ли бяхме... страшни?

Наведохме се внимателно над тялото ѝ. Още топло го отнесохме в лабораторията. Поставихме го до разтвореното тяло на Филип. Робърт вече не съществуваше. Бяхме го разнищили целия, рязахме го и го горихме, търсихме разума му, правихме анализи и проби, отделяхме различните части и откривахме функциите им. Във Филип всичко се повтаряше... А те бяха толкова различни, но изградени от едни и същи елементи; въглерод, кислород, водород, азот, сяра, фосфор...

Дорис, и от нас ли се уплаши, Дорис? Докато се занимавахме с нея, ние огледахме внимателно тялото, пренесло ги през пространствата. То бе ужасно несъвършено. Използуваше енергия с недостатъчна мощност. И апаратурата му беше несъвършена, груба, неизпипана. Лудост беше да се пътува така между звездите. Лудост беше! Ние проникнахме и във вътрешността, намерихме снимките на загиналите, намерихме дневниците и дългите ленти със записите, които ни откриваха техния свят, безкрайно различен от нашия, пълен с противоречия и тайни. Взехме всичко и се върнахме в лабораторията.

Голото тяло на Дорис лежеше под синкавата светлина. Лицето ѝ бе невероятно красиво и никой не смееше да го докосне. И тялото ѝ бе красиво и се различаваше от другите две тела по своята крехкост и заобленост на формите. Трябваше да бъдем много внимателни с него, то криеше в себе си още живот. И ние работихме бавно, докато извадихме детето ѝ, живо, настръхнало, грозно. То нададе страхотен писък. И пое жадно въздуха на нашата планета, която му ставаше родина. А ние всички ставахме негови родители. То щеше да ни вижда ден след ден такива, каквито сме. Щеше да приема храната си от нас. И познанията си от нас. И да ни обича.

– То ще бъде нашият пратеник на Синята планета – каза най-старият.

КРАЙ

© 1976 Весела Люцканова

Сканиране и OCR: Мандор, 2002

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/896>]